

פרק ראשון

המרידה הנאצית בהיסטוריה

א. התהוותו של המיתוס הנאצי

המהפכה הנאצית, אשר נישאה בכוחות־איתנים, אסרה במרכבתה עם שלם בן שמונים מיליון, סחפה בזרמה עמים וארצות, והכניסה בעול שיעבודה 300 מיליון ומעלה מבני אומות אירופה, ואפס כפשע בינה ובין נצחונה הסופי והמוחלט על הגזע האנושי כולו — מה היה היסוד־הדוחף הפנימי שלה?

קורותיה המפליאות של תנועה מהפכנית זו, עלייתה ונצחונותיה המדהימים, כשלונותיה והתמוטטותה המחפירה מייחדים אותה כחזיון פינוד־מינאלי בדברי ימי האנושות. הרי לפי המהות הפנימית ואף לפי כל סימני־ההיכר החיצוניים, היתה הנאציות נסיון־מרידה עז ונועז בהיסטוריה. כל אותם נחשול־ההרס העצומים, שהעלתה מנבכי תהומות האפלה שבנפש האדם הגרמני ובנפש הקיבוצית הגרמנית, גויסו על־ידה לשם מלחמת־בזק בהיסטוריה האנושית. כל מבשריה כולם הכריזו פה אחד, כי משאת־נפשה היא „קפיצת־בזק אחרנית אלפיים שנה“, ומחוללה וראש לוחמיה, היטלר, עם השתדלו־לדרבן שוב ושוב את צבאותיו למאמץ־הסתערות אחרון ומכריע, היה מלהיב אותם בסימטג־גירוי זו: „אנו נהפוך את קערת־ההיסטוריה על פיה, בתנופת יד אחת נעצב מחדש את דמות האנושות ונקבע את מהלך ההיסטוריה לאלף שנים מראש“.

החלטתיות זו שבשאיפה לשבירת־כלים גמורה בתולדות האדם והעזה זו שבהתמודדות לקעקע כל יסוד מוצק בהיסטוריה, ודאי שלא בדרך מקרה צצו ועלו. פלא ההתעוררות: שרצון־מרידה כזה קם והתפרץ בעצמה כזו בתוך האומה הגרמנית, ופלא הקליטה: שקריאת מרידה זו ריתקה וריתמה בחפזון כזה את ההמונים הגרמנים — שניהם כאחד מוכיחים, כי הנאציות באה להביע מאוויים טמירים ותשוקות עזות, שחילחלו במעמקי ישותה של

אומה זו. זה הלהט למרוד בהיסטוריה ולבעוט בה לא יכול לקום, אלא מתוך אכזבה קיצונית בהיסטוריה על כל גילוייה והישגיה. ואמנם באומה הגרמנית השתררה זה כבר הרגשת הקיפוח שקופחה על-ידי ההיסטוריה המודרנית. כאן אין צורך להתעמק ולעמוד על כל אותם הגורמים, המדיניים והכלכליים, התרבותיים והפסיכיים, שעוררו וחיזקו הרגשת-קיפוח זו. לפנינו עובדה מכרעת, כי העם הגרמני ראה את עצמו כעם-אדונים, כעם אשר הטבע חנן אותו כל הסגולות לשליטה עליונה בגזע האנושי, אפס ההיסטוריה המסלפת והמעוולת, גזלה מידו במעשי-תעתועיה ובססיותיה הזדוניות את כתר-השלטון העולמי. והרגשת-קיפוח גאוותנית זו פעמה עמוק בנפש הגרמנים, למן גדול הפילוסופים, שהשתעשע בחזון תקומתה והשתרלותה של ה"חיה הבלונדינית הגרמנית" ועד לאחרון שביושבי שבת משרתאות הבירה, אשר בין לגימה ללגימה היה מפזם לו את הפזמון: "דויטש לאַנד, דויטשלאַנד איבער אַלאַס". ואולי כאן, בהכרת-קיפוח זו יש לראות את היסוד-הדוחף להופעת הנאציות כתנועת-מרידה גרמנית-טיפוסית וגם את המפתח להבנת כמה תופעות גרמניות מובהקות בחיי התרבות והרוח, שקדמו לנאציות והכשירו את הקרקע להופעתה. כלום אותה שיטה פילוסופית של פסימיות קיצונית, אשר מצאה את שיא ביטויה דוקא אצל גרמנים, החל בשופנהויאר וכלה בשפּאָנגלר, ואשר היתה כמעט לאסכולה גרמנית טהורה, כלום לא ינקה את סם-הארס שלה מהרגשת-הקיפוח הטבועה בהכרת הגרמנים ובתת-הכרתם? והרגשת-קיפוח זו ואכזבת-מרירות זו שהתגברו לאיך שיעור בלבות הגרמנים על-ידי כאב תבוסתם וחרפת-כשלונם במלחמת-העולם הראשונה, הן שהעלו את המיתוס של המרידה הנאצית. כי מיתוס זה כל עיקרו לא היה אלא גירוי היצר הפּאָטאַליסטי באומה זו למישחק יאוש אחרון: או הגזע העליון הגרמני יצליח סוף-סוף להשתלט שלטון מלא ונצחי על תבל כולה, או ישקע בתהום הנשיה והאבדון.

על קשר הגיוני זה שבין תורת האכזבה הגרמנית ובין רוח התוקפנות של הגרמנים כבר עמד אוסבֶּלד שפּאָנגלר, מבשרה של "שקיעת המערב". בדברי הפתיחה לספרו המפורסם, שנכתבו תוך מהלכה של מלחמת הגרמנים הראשונה להשתלטות עולמית, הוא מרמז על המטרה המאחדת את הפילוסוף סופיה ואת המיליטריזם הגרמניים, "כי המלחמה עצמה היא אחד מאותם

תנאים הכרחיים, שרק בהם אפשר להגדיר את כל קויה של השקפת-עולם חדשה זו".¹ ומתוך צניעות מרובה הוא מדגיש: „עלי רק להוסיף את המש-אלה, שספר זה יתפוס מקום יאה בצד הישגיה הצבאיים של גרמניה".² ואף כי למעשה נלחם שפאנגלר בנאציות, והאידיאולוג הנאצי הראשי אלפרד רוזנברג גם יצא חוצץ נגד „חולשת הרצון השפאנגלרית",³ הרי הדי הפרוגנוזה הפסימיסטית שלו הידהדו בחזקה באידיאולוגיה הנאצית ונימוקיו ההרסניים היו לנימוקיה היא. כי מה מסקנת המסקנות שאליה הגיע שפאנגלר עם הוציאו את גזר-דינו על כל תרבות המערב? את תמצית לקחו על מעגלות-השקיעה בכל תקופות התרבויות הוא מגדיר עם חתימת ספרו לאמור: „היסטוריה של עולמנו היא גם בית-הדין שלו" היא. ההיסטוריה, „תמיד הקריבה את האמת ואת הצדק למען הכוח ולמען הגזע, וחרצה משפט-מות על אנשים ועל עמים שלמים, שהאמת היתה בעיניהם חשובה ממעשים, והצדק חשוב מהכוח".⁴

ברעיון זה עצמו נאחז מחולל המרידה הנאצית. היטלר, והעלה אותו כמעט מלה במלה: „מכריע הכוח הצפון בעמים. לעיני האלוהים ולעיני העולם, תמיד, ניתנה למי שחזק יותר הזכות להשליט את רצונו. ההיסטוריה מוכיחה: מי שאין לו כוח, אין הזכות מועילה לו... הטבע כולו הוא מאבק כביר בין כוח ובין חולשה, ונצחון מתמיד של החזק על החלש".⁵ הקוריוזום של הקבלה זו אינו בזה, שהיטלר נתעטף באיצטלא של רעיון זה, כי הרי אם נבחן את הספר „מין קאמף" אשר היה למיליונים גרמנים וגם לאנטישמיים לא-גרמניים למין אַוונגליון חדש, נמצא — ואכן הרבו לבחון ולמצוא — כי כל הרעיונות המקוריים, כביכול, שבתוכו לקוחים ממקורות אחרים. הקוריוזום הוא, שמארגן המרידה הנאצית ראה, עם אספו את צייר-הרעל לתוך אשפתו, את כוח-ההריסה העצום שבהלכי-הרוח השפאנגל-לריים. ואמנם גם את שפאנגלר עצמו הביא הגיון הפסימיות שלו לידי כפירה מוחלטת בכל הווייתו המוסרית של האדם. בספרו המאוחר יותר „האדם

¹ Spengler : Der Untergang des Abendlandes, Bd. I, VII

² שם, עמ' viii.

³ Rosenberg : Der Mythos des 20 Jahrhunderts. עמ' 551

⁴ עמ' 634 Der Untergang des Abendlandes, Bd. II,

⁵ עמ' 57 Hitler : Sein Leben und seine Reden,

והטכניקה", שגכתב ונתפרסם בתקופת המערבולת המדינית-סוציאלית בגרמניה שלאחרי וורסאיל, הרחיק לכת, והציג את האדם במלוא מערומיו, "כי האדם הנו חיית-טרף"⁶ וכל האידיאלים האנושיים אינם אלא "הבעת פחד דנות".⁷ ורעיונות אלה, שצמחו מתוך מצבה של גרמניה באותה תקופה, היו שורש פורה ראש ולענה של אידיאולוגיה נאצית. בגרמניה המאוכזבת והקודחת במאבק-משנה, במאבק פנים ובמאבק חוץ, היו רעיונות אלה זרם מים אדיר על טחנות המהפכה הנאצית. "חיית-הטרף היא הצורה הגבוהה ביותר של חיי חופש"⁸ הורה שפאנגלר ו"עם מאורגן הוא בעצם חיית-טרף בעלת נשמה אחת וידיים רבות"⁹

תורת-יאוש קיצונית זו העבירה המונים, ובמיוחד את רובה של שכבת האינטליגנציה, אל הקצה השני — אל האמונה העיוורת באכספרימנט הנאצי הנועז. כי הרי הפרוגנוזה השפאנגלרית הובילה עד לעברי פי תהום, אשר אין ממנו מפלט. והנאציות הבטיחה כל-כך הרבה, הבטיחה בעצם — הכל. היא אמרה לתקן תיקון-טעות יסודי על-ידי ניתוח מהפכני בהיסטוריה, להדביר במסע-כיבוש נמרץ ומאומץ אחד את האנושות כולה ולכוון את מהלך ההיסטוריה כאוות-נפשם של הגרמנים.

ב. שלטון היצרים תחת שלטון הרוח

היסוד-הדוחף למרידה הנאצית היתה איפוא השאיפה לתקן את העוול ההיסטורי על-ידי חיסול גורמו העיקרי, מקור הקיפות. בדקו מחוללי הנאציות בהיסטוריה ומצאו, כי כל אומה מן האומות שהטביעו את חותמן בתולדות המין האנושי, היו לה מכשירי-שליטה וסגולות השתלטות מיוחדות לה. והרי גלוי וידוע, כי הטבע עצמו בחר באומה הגרמנית שתהא שולטת בהיסטוריה. ואם היא, האומה הגרמנית, נדחפה מהשורה הראשונה על במת ההיסטוריה, ועליה למלא רק תפקיד שני או שלישי במעלה, הרי ברור, כי כוחות אחרים, עוינים, אינסו את ההיסטוריה החדשה, סילפו וזייפו אותה. ומהו הדבר המציין את מהותה של ההיסטוריה הזו, המסולפת והמזוייפת,

⁶ עמ' 14 Spengler: Mensch und Technik.

⁷ שם, שם.

⁸ שם, עמ' 17.

⁹ שם, עמ' 54.

מה מציין את כיוון התפתחותה ואת כל נפתוליה ותהפוכותיה? שלטון השכל וההגיון. שלטון של מספר מושגים מקובלים ומוסכמים על כוח ורות, על צדק ומשפט, על חירות ודיכוי, על מוסרי ואי־מוסרי. ודא עקא. כאן הפתח למעשי הקיפוח: הגזע הגרמני קופח משום שהוא מייצג מטבע־ברייתו ולפי תכונתו ההיסטורית את הצד־שכנגד, את היצרים הטבעיים הבלתי־מרוסנים והבלתי־מסולפים, את תחושת־הדם, את הגבורה והגברות, את עליונות הכוח הפראי. והמסקנה מכאן ברורה: המסקנה היא, כי יש לשבור ולמגר את שלטון הרוח ולקומם על הריסותיו את שלטון האינסטינקטים הטבעיים־פראיים, את שלטון הבארבאריות.

— „אמנם כן! בארבארים אנחנו!“ — הציג את עצמו ראש מנהיגיה של הנאציות — „אף רוצים אנו להיות כך. תואר כבוד הוא לנו. אנחנו באים לחדש את נעורי העולם“¹⁰; „עומדים אנו בסופו של דור ההגיון. הרוח שנטל גדולה לעצמו, נהפך למחלה לחיים“. „חייב אדם לרחוש אי־אמון לרוח ולמצפון ולתת אמון באינסטינקטים שלו“; „אני משחרר את האנשים מכבלי־הרוח, — מן העינויים הנאלחים והמשפילים של חזיון־שוא, המכונה מצפון ומוסר —“. ¹¹ והוא, נושא דברו של הכוח הפראי, כופר בכל זיקה אנושית להיסוסים־שבמצפון, לשיקול־דעת, לשיפוט צודק, לאמור לכל זה שנכלל במושג „אובייקטיביות“, וקובע, כי „כל מי שרוצה לרכוש את ההמונים, עליו להכיר את המפתח הפותח את השער ללבותיהם, ולא אוֹבֵר ייקטיביות, היינו הולשה, היא מפתח זה, כי אם רצון וכוח“¹². הוא בז לכל רגש של הומניות: „בסופו של דבר מנצחת תמיד התשוקה להחזיק מעמד במלחמת־הקיום. בכוחה ימס, כשגל בחומה של שמש בחודש מרס, כל מה שמגדירים בשם הומניות, שאינה אלא תערובת של איוולת, פחדנות, והתיהרות ביתרון־דעת מדומה. תוך מאבק נצחי גדלה האנושות, ובתקופת שלום נצחית תיספה“¹³.

אכן, הנאציות דגלה במפורש ובפה מלא במוסר הג'ונגל: „כל דאליים — גבר“. והחידוש שבתופעה מרדנית זו, שהיא, הנאציות, הוסיפה ביסוס רעיוני

¹⁰ ה. ראושנינג: „שיחות עם היטלר“, עמ' 72.

¹¹ שם, עמ' 193/195.

¹² עמ' 371, Mein Kampf.

¹³ שם, עמ' 148.

ואף הצדקה פילוסופית רעיונית, כביכול, לחוקי הטבע הפראי של הג'ונגל, בהכריוזה, כי „כל דאלים הוא גם הצודק!“. והפרדוקסלי ביותר שבתופעה, שאת כל הישגיו של השכל האנושי בשיא התפתחותו, ניצלו למלחמה מרדנית זו ברוח, לדיכוי הרוח ולהכנעתו. גניוס האומה הגרמנית, על כל הישגיו המרהיבים והצלחותיו המפוארות בכל שטחי הציביליזאציה, התרבות, המדע והטכניקה נרתם למרידה בארבארית זו.

אמנם, גם כפירה זו ברוח והעדפת הכוח הברוטאלי אינן פרי האסכולה הנאצית בלבד. הורתן ולידתן בחיק הפילוסופיה הגרמנית. הרי היה זרם בפילוסופיה הגרמנית, שראה במוסר הג'ונגל את תור מעלת „מוסר אדונים“, ובאכזריות בארבארית — את הביטוי הנשגב לגבורה, ליופי ואף לצדק. כבר טרחו וביקשו את שרשיה של השקפת העולם הנאצית אצל ניטשה, וכבר גם העלו את הצד השווה בכמה מפסוקיו של ניטשה ובסיסמאותיו של היטלר ב„מיין קאמף“. על־כ־פנים נעלה מעל כל ספק, כי כל אותן התכונות הטבעיות, שניטשה מונה בחיה הפלונדית הגרמנית: „העדר שיקול־הדעת והשכל הישר שבפעולותיה“, „זחיחות־הלב האיומה“, „התשוקה המעמיקה להרס“, „התשוקה לשלל“, „תאוות הנצחון והאכזריות“¹⁴ וכדומה — הם סימניה המובהקים של הנאציות. בין נראה כיום את ניטשה כאחד ממעורריה של המרידה הנאצית, בין נראה אותו רק כאחד ממבשריו הראשונים של המשבר המוסרי המתקרב, הרי ודאי שהוא הביא לידי ביטוי חריף ומלא מאויי־נפש חבויים של האומה הגרמנית. והנה אותן שאיפות פראיות, שניטשה הביע והגדיר בהברקות פילוסופיות פרדוקסליות־משעשעות, נמצאו להן מיליונים ועשרות מיליונים מבני האומה הגרמנית שעמדו לקבען לחוק עולם באש ובחרב, במסע אכזריות, שכמוהו לא ראתה ההיסטוריה.

במידה שהנאציות קבעה לה מראש את תכלית הסתערותה על כל זרמי הרוח והמוסר בהיסטוריה, ייחדה לה ייחוד ברור גם את נושא ההסת־ערות: כיוונה את כל כובד מלחמתה כלפי אותו יסוד בהיסטוריה שהמציא את שלטון הרוח, שהפיח כוח ברוח, וריסן את הכוח הפראי בשם הרוח — כלפי היהדות.

„כלום אין היהודי רודה בעולם השכל (הראציו)“? ¹⁵ — התריס מנהיג

¹⁴ עמ' 300 Nietzsche : Jenseits von Gut und Böse.

¹⁵ שיחותיו עם היטלר, עמ' 204.

הנאציות. ואחד מתעמלני האנטישמיות הגזענית, שטאָפּל, פירט בבהירות יתירה, כיצד היהודים המציאו את התחבולה להשתלט על העולם: „הרומאים היו רודים בשאר העמים על-ידי הליגיונים שלהם. האנגלים רודים בשאר העמים באמצעים כלכליים, היהודים השתלטו על העמים האחרים במוסר שלהם. היהודים היו ומוסיפים להיות, עם החוק'. לשם הגדרת מונח החוק, שאלו היהודים מאת עמי אירופה המערבית את המלים, רוח' וצדק'. הם קוראים למוסר שלהם בשם, צדק' ולמוסריות שלהם בשם, רוחניות"'.¹⁶ והחוקר הנאצי הוציא מזה את המסקנה: „השליטים הרומאים והאנגלים מסתפקים בהכרה ובשעבוד חיצוניים, ואולם היהודי שואף להכרה ולשעבוד בשטח הרוחני. ולכן אפשר לסבול פחות מכל את ההשתלטות היהודית"'.¹⁷ משעמדה הנאציות על ההנחה, כי מקור הקיפוח הגרמני הוא שלטון הרוח היהודית בהיסטוריה, נתעוררה למרוד גם בשלטון הרוח, גם בנושאו הנצחי — היהודי.

ג. נסיגה של אלפיים שנה — אל האלילות

כל מבססיה של המהפכה הנאצית ערכו מערכה על פרק זמן „אלפיים שנה", כלומר, על הזמן שלמן הופעת הנצרות ועד הנה. ונימוקם, כי הנצרות אינה בעיקרה אלא תחבולה יהודית, אמצעי-הסוואה יהודי. בנצרות היטו היהודים את האנושות מן הדרך הישרה של התפתחות בריאה וטבעית, ולפיכך לא ייושרו הדוריה של ההיסטוריה אלא על-ידי נסיגת-בזק עד לנקודת-המוצא שמלפני הנצרות, עד — לאלילות. הפילוסופוס הנאצי הראשי וראש הלוחמים בנצרות, אַלפרד רונזברג, הכריז במפורש, בספר היסוד של האידיאולוגיה הנאצית, „המיתוס של מאה העשרים", על שלילת האמונה הנוצרית ועל השיבה אל מיתוס הדם והגבורה של הגזע הגרמני מלפני אלפיים שנה.

גם כאן, במערכה הגלויה נגד הנצרות, קמה הנאציות להגשים, כדברי רונזברג, את „החלום הגרמני העתיק", אותו חלום, שריחף בשמי-הרום של הפילוסופיה הגרמנית, על הבעיטה המרדנית במוסר הנוצרי-יהודי. וגם כאן עמדה הנאציות במלוא עקביותה, נטשה כל נתיב של פשרה, שללה את הצאי-

¹⁶ עמ' 171 Das neue Deutschland und die Judenfrage,

¹⁷ שם, עמ' 172.

האמצעים וחתרה מתוך להט־ההרס שלה, לקראת המהפכה השלמה והמוחלטת. תגלית זו על „הנצרות כהמצאת־נקם יהודית” נגד איתני־עולם, שימשה גם אבן־יסוד בהשקפתו האנטי־נוצרית של ניטשה, וכה דבריו: „כל מה שנעשה עלי אדמות נגד, האצילים, החזקים, האדונים, ובעלי השלטון, כאין וכאפס הוא לעומת מה שעשו היהודים נגדם: „היהודים, אותו עמ־כהונים שידע, בסופו של דבר, לגמול לאויביו ולמשעבדיו רק בזה, שחולל הפיכה יסודית בכל ערכיהם, להתנקם בהם, איפוא, באורח רוחני בלבד.”¹⁸ תכלית הנקמה היהודית היא, איפוא, לפי ניטשה, השלטת „מוסר־העבדים”, מוסר הצדק והמצפון, החסד והרחמים, במקום „מוסר האדונים”, הוא חוק הכוח והאלימות, התקיפות והאכזריות.

ועלידי מי ביצעו היהודים את מעשה נקמתם? עלידי מי הפכו את כל מושגי המוסר? עלידי הנוצרי! כך מסביר ניטשה, וטוען: „האם לא הגשים עם ישראל דוקא באמצעותו של אותו, גואל, שהיה לכאורה אויבו ומפרקו של ישראל, את תכליתה האחרונה של שאיפת־נקמה נאצלת? האין זה אחד ממעשי־ההלהטים הטמירים של מדיניות־נקם אמיתית רבת־היקף, של נקמה מרחיקה ראות, חודרת ונוקבת, איטית ושוקלת מראש, — שלעיני כל העולם נאלץ ישראל להתכחש, כלאויבו בנפש, לאותו האיש, שהיה בעצם כלי נקמתו, ואף להוקיעו על צלב, כדי ש, כל העולם — כלומר כל מתנגדיו של עם ישראל — יגרר אחרי אותו פתיון שנזרק לו?”¹⁹ ברם, ניטשה זה, שבו לכל רגש של חולשה, התפייסות והשלמה עם הגורל, אסף את ידיו אין־אונים מאפס־תקוה, בקבעו: „עם הופעת היהודים פורץ בשטח המוסר מרד העבדים, אותו מרד הנמשך זה אלפיים שנה, והנעלם מעינינו רק משום שנסתיים בהצלחה.”²⁰

ולעומתו, ולעומת כל מעצבי דמויות הגבורה בספרות הגרמנית, ענתה הנאציות, מפי רוזנברג: „העובדה שחוקרינו מסתפקים בהצגת הדמויות, בלי היות ביכלתם לעצב בעצמם דבר חדש, מראה, כי נשבר בתוכנו רצון היצירה. ואולם אין שום דבר נותן להם את הזכות לעשות את העדר הפז־ריות שלהם לגורל הכלל כולו. הרי אין לפקפק בעצמתו של המיתוס החדש

¹⁸ עמ' 291. Jenseits von Gut und Böse.

¹⁹ שם, ע"ע 293-294.

²⁰ שם, עמ' 292.

ובכוח-היוצר הטמון בו, החותרים היום להגיע לידי הבעה²¹. והמיתוס החדש מוצג על-ידי רוזנברג בצורה חד-משמעית: „כיום מתעוררת אמונה חדשה: מיתוס הדם, אמונה המוצאת את ביטוייה בהכרה הברורה, שהדם הצפוני הוא אותו רוז מופלא, אשר הסיר את תקפם של הסאקראמנטים הקודמים וירש את מקומם.”²²

דברים ברורים ומוחלטים. מיתוס הדם במקום הדת הנוצרית, קדושת „הדם הארי” במקום יסוד קדושתה של האמונה הנוצרית. והאידיאולוג הראשי של הנאציות היה עקיב עד גמירא. הוא קרא להסיר ולהשליך את הצלב, והעמיד במקום סמל האמונה הנוצרית את סמל הגבורה, את סמל הדם והמלחמה: „הצלבים המכוערים של תקופת הבארוק והרוקוקו, שהציגו לראווה בכל פינת רחוב אברי-אדם מעווים ומעוקמים, מפנים בהדרגה את מקומם למצבות-זכרון של חללי המלחמה.”²³

אמנם מבשרה של תורת הגזענות הנאצית, שקדם לא. רוזנברג, הוא — הוסטון סטיוארט צ'מברליין, טרח ומצא בכל-זאת מוצא של פשרה בין תורת האנטישמיות ובין תורת הנצרות, עם הפכו את יוצר הנצרות ל—ארי! הוא, צ'מברליין, הביע את ההנחה, כי אם אמנם האיש מנצרת היה לפי דתו וחינוכו יהודי, הרי לפי המוצא הגזעי שלו היה ארי, וכך קבע: „האפשרות שישו לא היה כלל יהודי ושלא נמצאה בעורקיו אף טיפה אחת של דם יהודי אמיתי, גדולה במידה כזאת, שהיא כמעט ודאות גמורה.”²⁴ בתחבולת-הבל זו ניסו אחר-כך להיאחז. גם כמה מן הנוצרים, שהסתגלו למשטר-הכפירה הנאצי. בגרמניה הנאצית הופצה תמונת יוצר הנצרות ב„פרופיל ארי מובהק”, ולכך באה ההנמקה: „הטיפוס היהודי מביע פחות או יותר אותה רוח טמאה שפועלת בדם היהודי.” „בלי ספק בחרה הרוח הנעלה ביותר גם בדמות הטובה ביותר, היא דמות ארי טהור-גזע.”²⁵ ואולם מנהיג הנאציות בעצמו לעג, לפי עדותו של ראושנינג,

²¹ עמ' 700. Rosenberg: Mythus,

²² שם, עמ' 114.

²³ שם, עמ' 701.

²⁴ עמ' 256. Chamberlain: Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts,

²⁵ עמ' 9-10. Wälsung: War Jesus ein Jude?

לאמצאה זו: „אין אתם יכולים לעשות את ישו לאָרי, הרי זו שטות!“²⁶ והעיקר, מה תועלת תצמח מזה? „שוב אותו הדבר, ואין בזה ישועה לנו. כנסייה גרמנית, נצרות גרמנית — רק פרפורי־עווית הם. אפשר להיות רק נוצרי או רק גרמני“. וגרמני, גרמניות פירושו — אלילות, חזרה לאלילות. והוא, המנהיג, קבע, כי אצל האיכרים הגרמנים „אצורה האלילות האמיתית מתחת לקליפה הנוצרית“.²⁷

המטרה שאליה חתרה הנאציות היתה איפוא להסב את גלגל ההיסטוריה אחורנית עד לאלילות. תוך נסיגת־בזק זו על האנושות להשליך אחרי גווה גם את כל אידיאות הקידמה, הדוגלות אף הן בשם שלטון הרוח והמוסר. רוזנברג, נושא דברה של האלילות המודרנית, נימק את התנגדותו המוחלטת לכל האידיאות המוסריות בזה, שבדומה לכל הדתות והאמונות השליטות, מקור התהוותן ויניקתן ביהדות, וכל השקפות־העולם החדשות „הנקראות כיום, אנושות, חופש, ליברליזם, מעמד“ — אף הן במהותן יהדות“.²⁸

הנה כי כן שאפה הנאציות לערטל את האנושות מכל כסות של אידיאה מוסרית ודתית, להסיר ממערומי־האדם את על־ההתאנה האחרון של רגש הבושה מאחרים ומעצמו. הנאציות קראה דרור לכל אותם יצרים אפלים שבנפש היחיד ולכל אותם אינסטינקטים קיבוציים־עדריים שבנפש הציבורית, אשר תוך כל מהלך ההיסטוריה המודרנית נפתלה עמם האנושות והתאמצה לדפאם ולרסנם בשם אידיאות נעלות. המהפכה הנאצית, שהיתה תנועת־הגשמה, אמנם הגשימה השקפותיה אלה, ובכל תחומי השתלטותה השליטה חוק־לא־חוק, חוק שלטון האלימות. בזאת עלה בידה ללבות ולגרות יותר ויותר את היצרים השפלים, את יצרי הרצח וההרס. החיה שבאדם, אשר אלפיים שנה ראתה את עצמה בלומה וכלואה, נקראה עתה להסיר מעליה כל מתג ורסן, והיא התפרצה בראש וראשונה למעשי־נקם באלה שבהם ראתה את ראשי מרסניה ומדכאיה.

²⁶ שיחות עם היטלר, עמ' 47.

²⁷ שם, עמ' 51.

²⁸ עמ' 127, Mythus.